

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE
ZAGREB
Frankopanska 16

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	8.8.2018. 9:10:51
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.
034-07/18-01/23	-04
Uredbeni broj:	Pril. Vrij.
437-18-3	spis 0

Glasovni broj: UsII-41/18-6

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe, Općine Sućuraj, Sućuraj, Riva 19., u predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i utvrđivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 11. srpnja 2018.

presudio je

I. Poništava se djelomično rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/79, urbroj: 376-10-18-18 od 8. siječnja 2018.

II. Ova presuda objavit će se u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika pod točkom I. utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na navedenim česticama k.o. Bogomolje i k.o. Sućuraj, koje su u vlasništvu Općine Sućuraj, točkom II. je utvrđeno da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. tog rješenja čini 4937,5 m² trase kabelske kanalizacije te 2364,15 m² trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova što je ukupno 7.301,65 m², a točkom III. utvrđena je visina naknade za pravo puta za nekretnine iz točke I. koju je tužitelj obavezan plaćati Općini Sućuraj u iznosu od 57.176,40 kn godišnje počevši od 26. veljače 2016. s tim što je naknadu za prvu i drugu godinu potrebno uplatiti u roku od 8 dana od dana primitka tog rješenja.

Protiv tog rješenja tužitelj je podnio tužbu iz svih zakonom propisanih razloga. U bitnom navodi da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer je prilikom određivanja trenutka od kada se računa obveza plaćanja naknade za pravo puta pogrešno priznao zainteresiranoj osobi pravo na naknadu za razdoblje od dana zaprimanja zahtjeva. Poziva se na odredbu članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje u tekstu: ZEK) te na Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta. Ističe da je u trenutku pokretanja upravnog postupka na snazi bio Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“ 152/11. i 151/14. – dalje u tekstu stari Pravilnik) dok je neposredno prije donošenja rješenja, a tijekom trajanja postupka

odnosno 30. rujna 2017. na snagu stupio Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi ("Narodne novine" 95/17.-dalje u tekstu novi Pravilnik). Navodi da novi Pravilnik u odnosu na stari sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine, već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora te materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva. Stoga smatra da tuženik nije bio ovlašten primijeniti odredbu članka 5. stavka 4. novog Pravilnika koja nije bila na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka. Oспорava pravilnost utvrđenja prava vlasništva na predmetnim nekretninama, te se poziva na zemljišnoknjižne izdatke iz kojih proizlazi da zainteresirana osoba nije vlasnik predmetne čestice, odnosno da to nikad nije ni bila, već da su vlasnici fizičke osobe, odnosno Republika Hrvatska (povijesni zk. izvadak za zkč.br. 848 k.o. Općina Bogomolje i povijesni zk. izvadak za zkč.br. 4083/9 k.o. Općina Bogomolje) te da je zainteresiranoj osobi priznato pravo na naknadu i za čestice koje u zemljišnim knjigama ne postoje (zkč.br. 4210 i 4211 k.o. Bogomolje, kao i zkč.br. 1687 k.o. Sućuraj). Ističe da u postupku nije nedvojbeno utvrđeno je li zainteresirana osoba bila vlasnik neke nekretnine u trenutku podnošenja zahtjeva, odnosno da nije utvrđeno je li za nekretnine obuhvaćene rješenjem zainteresirana osoba ostala vlasnik kroz čitav period za koji je priznata naknada. Navodi da je postupajući po zaključku tuženika od 27. prosinca 2016. dostavio podatke u skladu s aktualnim zemljišnoknjižnim izvacima na dan kada je izvršen uvid u zemljišne knjige koje održavaju zemljišnoknjižno stanje samo tijekom studenog i prosinca 2016. odnosno na dane kada je u tim mjesecima obavljena provjera u zemljišnim knjigama od strane tužitelja. Smatra da je bilo potrebno nedvojbeno utvrditi dan zaprimanja urednog zahtjeva u smislu odredbe članka 40. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku, zbog čega smatra da u konkretnom predmetu nema mjesta donošenju djelomičnog rješenja. Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi osporeno rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je osporenim rješenjem pravilno primijenjena odredba članka 5. stavka 4. novog Pravilnika te smatra da se ne radi o povratnom djelovanju Pravilnika protivno ustavnim odredbama jer pravo na naknadu za pravo puta ne proizlazi iz Pravilnika ili rješenja tuženika već iz odredaba članaka 28. stavka 1. i 29. stavka 1. ZEK-a. Vlasništvo zainteresirane osobe na česticama za koje je utvrđena naknada za pravo puta tijekom postupka utvrđeno je temeljem dokaza koje je u spis dostavio tužitelj i koje je potvrdio podnositelj zahtjeva, a tužitelj tijekom postupka nije dovodio u pitanje utvrđeno stanje vlasništva na predmetnim česticama, niti dostavio dokaze iz kojih bi bilo vidljivo da postoje određene promjene. Oспорava tužbeni navod prema kojem u postupku nije nedvojbeno utvrđen točan dan zaprimanja urednog zahtjeva i smatra da tužitelj pogrešno povezuje ovlaštenje za pokretanje postupka s dokazivanjem osnovanosti zahtjeva. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

Zainteresirana osoba, iako uredno pozvana nije dostavila očitovanje na navode tužbe.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odgovor na tužbu dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Iz navedene odredbe slijedi kako je zahtjev ovlašten podnijeti upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine, što znači da činjenice u pogledu vlasništva nekretnine odnosno upravitelja općeg dobra u upravnom postupku moraju biti pravilno i potpuno utvrđene jer su odlučne za pravilnu primjenu navedene odredbe mjerodavnog materijalnog prava. Činjenično stanje mora biti nedvojbeno utvrđeno za razdoblje za koje se obveza određuje pri čemu je već u ranijoj sudskoj praksi istaknuto kako je odlučno upisano zemljišnoknjižno stanje.

S obzirom da iz priloženih zemljišnoknjižnih izvadaka koji se odnose na čestice obuhvaćene točkom I. izreke osporenog rješenja proizlazi da zainteresirana osoba nije vlasnik svih navedenih čestica, odnosno nije upravitelj općeg dobra na tim česticama, sud osporeno rješenje ocjenjuje nezakonitim.

Prema također već izraženoj sudskoj praksi (presuda ovog Suda poslovni broj: UsII-351/17 od 5. travnja 2018.), a s obzirom na prijelaznu odredbu članka 9. novog Pravilnika, koja propisuje da će se postupci započeti po ranijem Pravilniku dovršiti po odredbama novog Pravilnika, prema ocjeni ovog Suda u postupku treba primijeniti odredbe novog Pravilnika.

I u konkretnom slučaju u kojem je nesporno da je postupak započet po starom Pravilniku, prema navedenoj izmijeni ovaj postupak treba dovršiti po odredbama novog Pravilnika, a sve s obzirom na prijelaznu odredbu novog Pravilnika koji je pravilno primijenjen.

Tužitelj se također neosnovano poziva na odredbu članka 40. stavka 2. ZUP-a prema kojoj se postupak smatra pokrenutim podnošenjem urednog zahtjeva, jer je člankom 5. stavkom 4. novog Pravilnika jasno određeno da će tuženik rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretnini iz stavka 1. te visinu naknade za pravo puta, za razdoblje od zaprimanja zahtjeva.

Slijedom izloženog na temelju odredbe članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno je kao pod točkom I. izreke, dok se odluka pod točkom II. izreke temelji na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 11. srpnja 2018.

Predsjednica vijeća

Ana Berlangi Fellner, v.r.

Za točnost otpis - ovlašteni službenik

